

der kun har været tale om en delvis lånefinansiering af budgetunderskuddet. Dog kan det anføres, at det statslige budgetunderskud har forøget det samlede opsparingsunderskud i økonomien og dermed påvirket betalingsbalanceunderskuddets størrelse. I det omfang dette har nødvendiggjort en stramning af pengepolitikken, kan det statslige budgetunderskud således siges at have haft en vis renforøgende effekt.

Af større betydning er imidlertid – som vismændene anfører – at finansieringen af det statslige budgetunderskud påvirker rentestrukturen på obligationsmarkedet. Det kan således ikke undgås, at de efterhånden meget store emissioner af statsgældsbeviser og statsobligationer i nogen grad påvirker obligationsrenten opad for de løbetider, der anvendes på statspapirerne. Staten har imidlertid søgt at mindske denne påvirkning mest muligt ved at udstede statspapirer med flere forskellige løbetider, således at rentepåvirkningen bliver spredt ud over løbetidsspektret på obligationsmarkedet. Der udstedes således i øjeblikket statsgældsbeviser og statsobligationer med løbetider på 2 år, 5 år, 9 år og 19 år.

Spørgsmål 6:

Endvidere udbedes ministerens kommentar til bemærkningen om, at i 1990 skal $\frac{3}{4}$ af statens indtægter dækkes ved optagelse af statslån.

Svar:

Som nævnt i svaret til spørgsmål 2) og 3) foreligger der ikke i budgetdepartementet færdigudarbejdede økonomiske fremskrivninger så langt frem som til 1990, hvorfor det er vanskeligt at kommentere den fremsatte udtalelse.

Spørgsmål 8:

Der udbedes en oversigt over, i hvilke beløbsstørrelser statsobligationerne udstedes. En fotokopi af en statsobligation bedes tilsendt udvalget.

Svar:

Statsobligationerne (og statsgældsbeviserne) udstedes i stykstørrelser på 100.000 kr., 20.000 kr., 5.000 kr. og 1.000 kr. Der vedlægges en kopi af en statsobligation.

Spørgsmål 9:

Hvordan vil ministeren stille sig til et ændringsforslag, der begrænser bemyndigelsen til 50–60 pct. af statens nettokasseunderskud?

Svar:

Den søgte bemyndigelse på 80 mia kr. med tillæg af rest fra tidligere bemyndigelser og gensalg af statsgældsbeviser vil kunne finansiere knap 90 pct. af det skønnede bruttokasseunderskud på 82,1 mia kr. i 1982. Det mulige nettosalg vil kunne dække godt 90 pct. af det skønnede nettokasseunderskud. En finansieringsgrad på 50–60 pct. ville betyde, at der kun søgtes om en bemyndigelse på 50–60 mia kr. En så lav finansieringsgrad vil imidlertid ikke være forenelig med den hidtidige målsætning for den indenlandske statsgældspolitik, hvorefter likviditetsvirkningen af det statslige budgetunderskud modvirkes gennem salg af statspapirer, dog således at der sigtes på en *som helhed* tilfredsstillende udvikling i likviditeten i samfundet. Sidstnævnte betyder, at der også tages hensyn til udviklingen i de øvrige likviditetspåvirkende faktorer, herunder ikke mindst udviklingen på betalingsbalancens løbende poster samt i den private nettokapitalimport. Betalingsbalancen har i de sidste par år, især 1981, haft en likviditetsbegrænsende virkning. Baggrunden for den pengepolitiske målsætning om en relativt stram likviditetsudvikling er velkendt, nemlig hensynet til finansieringen af betalingsbalanceunderskuddet delvis gennem privat kapitalimport samt refinansieringen af den udestående private udlandsgæld.

Ved vurderingen af den statslige lånefinansieringsgrad må det tages i betragtning, at i en periode med voksende statsfinansielle underskud kan det være nødvendigt med en stigende lånefinansieringsgrad for at opnå en tilfredsstillende likviditetsudvikling. Dette skyldes, at den relative påvirkning af likviditeten vokser, jo større statsunderskuddet er absolut set.

En lånefinansieringsgrad målt i forhold til nettokasseunderskuddet på 50–60 pct. vil ligge noget lavere end de seneste års gennemsnit og må ud fra de nævnte penge- og statsgældspolitiske målsætninger anses for utilstrækkelig. De observerede udsving i lånefinansieringsgraden fra år til år tilsiger endvidere en sikkerhedsmargen, således at den